

NA
NEW ADULT

STUK
van jou
gaat verder
Novelle

Altijd samen

SOPHIE JACKSON

Sophie Jackson

ALTIJD SAMEN

Uitgeverij Zomer & Keuning

Give me a kiss, and to that kiss a score;
Then to that twenty add a hundred more:
A thousand to that hundred: so kiss on,
To make that thousand up a million.
Treble that million, and when that is done
Let's kiss afresh, as when we first begun.
– Robert Herrick

lichting van de kerstboom die erop scheen. De verlichting van de kerstboom waar ze daarnet de liefde onder bedreven hadden. Hij nam haar hand in de zijne, bracht hem naar zijn lippen en gaf zachtjes een kus op de edelsteen.

‘Hij is prachtig,’ fluisterde ze, haar stem nog een beetje hees vanwege het vele gekreun van genot dat hij amper twintig minuten geleden bij haar veroorzaakt had.

Hij liet zijn kin zakken, en tegelijkertijd schoof zij achteruit en keek ze hem aan. ‘Je bent prachtig,’ zei hij, en hij kustte haar, want potdomme nog aan toe, wat kon hij anders?

Zij legde haar hand in zijn nek en trok hem tegen zich aan, waardoor ze omrolden totdat hij weer boven op haar lag en tussen haar dijen drukte. Hij glimlachte omdat ze haar werkbroek nog om één enkel had hangen. En haar zijden blouse konden ze wel weggooiden, want die had hij opengescheurd omdat hij haar zo snel mogelijk uit de kleren wilde hebben. Lekker boeiend ook. Het was maar geld. Wie maalde daar nou om als de liefde van je leven zojuist ja had gezegd op je huwelijksaanzoek?

In een kort moment van twijfel liet hij haar gretige mond los, en hij streekte met de rug van zijn hand over haar rode wang. ‘Meende je het?’ vroeg hij serieus. Hij nam haar nauwlettend op. ‘Wil je echt met me trouwen?’

Ze keek hem in de ogen en er vormde zich een glimlach om haar lippen. ‘Ja. Ik meende het met heel mijn hart.’ Ze bracht haar hoofd omhoog en zocht met haar tong de zijne. ‘Ik hou van je.’

‘Jezus,’ murmelde hij. Hij liet zijn gezicht tegen haar hals zakken, zo genoot hij van de lust en passie die haar woorden in zijn lichaam teweegbrachten. Zijn heupen golfd en tegen haar aan, gedreven door het verlangen en de drang naar haar die hij al tijden voelde. ‘Schatje,’ gromde hij terwijl hij haar keel likte. Hij hield haar grijpgrage handen tegen de vloer gedrukt. ‘Weet je wel wat die woorden allemaal met me doen?’

Haar antwoord, terwijl ze haar hals kromde, was een wellustige zucht.

Hij glimlachte. 'Ik heb weer een stijve.'

Haar gekreun was de enige goedkeuring die hij wilde horen toen hij weer in haar ontvankelijke lichaam stootte.

*

Te zeggen dat Carter de dag erop huppelend het gebouw van WCS Communications betrad was een understatement. Hij zweefde zo'n beetje. Hij kon zijn geluk niet op. Hij glimlachte en begroette het weekendpersoneel met een zeer enthousiast 'goedemorgen', waarop hij ernstig verbaasde blikken kreeg van deze mensen die hem in de dertien maanden sinds hij officieel als president-directeur van dit bedrijf benoemd was hadden leren kennen als een stille, uitzonderlijke ex-gedetineerde.

Maar dat boeide hem geen reet. Niemand kon zijn uitstekende humeur bederven.

'Kopje koffie, meneer Carter?' vroeg zijn persoonlijke assistente, Martha, met een grote grijns op haar gezicht.

'Je weet wat ik lekker vind,' antwoordde hij met een knipoog, waarna hij zijn kantoor binnenliep en zijn motorhelm op zijn bureau zette. Hij schudde zijn leren jack van zich af en trok een Tom Ford-colbertjasje aan dat aan de binnenzijde van de deur hing. Vervolgens keek hij door de ramen naar het fantastische uitzicht over de stad dat hij had vanuit zijn kantoor.

Ondanks het feit dat het drie dagen voor kerst was, was het een levendige en zonnige dag in New York. Er lag relatief weinig sneeuw, maar er was meer voorspeld voor de komende dagen. Als dat betekende dat hij met kerst en oud en nieuw met zijn verloofde ingesneeuwd zou raken, wie was hij dan om daarover te klagen?

Verloofde.

Shit, kreeg hij daar net even kriebels en blij gevoelens van?

'Wil ik weten waarom je zo staat te glimlachen?'

De stem van Ben Thomas haalde Carter uit zijn dagdromerij, en zijn glimlach werd nog breder. Hij draaide zich om, keek naar zijn pas aange-

stelde zakenadvocaat en weerstond met moeite de drang om zijn nieuwtje door het kantoor te schreeuwen, uit het raam, zelfs van de daken.

Ben trok bedachtzaam een wenkbrauw op. ‘Okééé,’ zei hij, en hij sloot de deur achter zich. ‘Nou, volgens mij wil jij het laatste nieuws wel horen. Austin Ford heeft een consultancybureau geopend in Chicago.’

Carter fronste. ‘Chicago.’

‘Blijkbaar. Ik weet niet zeker wat voor raad hij wil geven, of dat het misschien een eufemisme is voor schimmige zaakjes, maar ik graaf verder. Adam schijnt er niet zo veel over te weten.’

Carter ging zitten en gebaarde naar Ben om hetzelfde te doen. ‘Moet ik me zorgen maken?’

Zijn neef, Austin, was een gore gladjakker, maar verrassend genoeg was hij al een tijd niet in beeld geweest bij het bedrijf. Voor zover Carter wist dankzij de kleine beetjes informatie die hij via Austins broers Adam vergaarde, was Austin bezig zijn miljoenen te spenderen aan wereldreizen – iets waar Carter prima mee kon leven. Zolang hij maar ver bij Carter uit de buurt bleef. En bij zijn aanstaande.

Ben schudde zijn hoofd. ‘Neh. Maak je maar geen zorgen. Hij zal je niet... Hij kan jou, Kat en WCS niets maken. Maar ik hou hem wel in de gaten en ik zoek uit met wie hij zakendoet.’

‘Dat waardeer ik.’

Ben was een onmisbare schakel in Carters plan om het familiebedrijf uit Austins handen te heroveren. Hij was vastberaden, loyaal, en Kat vertrouwde hem onvoorwaardelijk. Carter had niet lang nodig gehad om te beseffen dat Ben van onschatbare waarde kon zijn voor WCS. Hij had die kerel zo’n beetje heel zijn hebben en houden aangeboden om hem weg te lokken bij zijn vorige werkgever, maar het was het meer dan waard geweest. Ben had zijn werk de afgelopen maanden meer dan uitstekend gedaan. En waar Kat ook een pluim voor verdiende, was haar feilloze inschatting van hun persoonlijkheden: Ben en Carter waren goede vrienden geworden.

‘Hou je me op de hoogte?’ vroeg Carter terwijl hij zijn motorlaarzen uittrok.

‘Zeker,’ beaamde Ben met een glimlach. Hij keek toe hoe Carter zijn leren broek uittrok, waaronder – tot grote opluchting van Ben – een grijze pantalon zat. Carter trok in plaats van zijn laarzen nu een paar zwart glimmende loafers van Dior aan, die hij onder zijn bureau vandaan had gevist.

‘Ik kan er met mijn hoofd niet bij dat jij van Kat op je motor naar kantoor mag,’ zei Ben gniffelend. ‘Je kunt ook gewoon gebruikmaken van een auto met chauffeur, weet je.’

Carter rolde met zijn ogen en stak een vinger op. ‘Ten eerste: ik ben oud en wijs genoeg om mijn eigen keuzes te maken. Kat “laat” me helemaal niets doen.’ Hij wachtte even en voegde er toen aan toe: ‘Ten-zij ik het netjes vraag.’

Ben lachte omdat hij donders goed begreep wat Carter bedoelde.

‘Ten tweede: mijn motor heet Kala, en die auto met chauffeur kan de tering krijgen. Ik rij graag in stijl.’ Hij grijnsde. ‘Bovendien zijn meiden gek op leer.’

Ben proestte. ‘Ik geloof je. Ik wilde je ook nog laten weten dat het papierwerk rondom de O’Hare-werkplaats erdoor is.’

Carter zuchtte en knikte. ‘Inclusief alle clausules die ik bedongen heb?’

‘Allemaal. Max blijft de eigenaar. Hij ontvangt een maandelijks salaris, net als zijn personeel. De laatste schulden zijn afgelost en het bedrijf komt langzaam maar zeker weer in de zwarte cijfers.’

Het was moeilijk voor Carter om te glimlachen, ook al vulde opluchting zijn borstkas. ‘Goed. Max moet zich geen zorgen hoeven maken om dat bedrijf terwijl hij... herstelt.’

‘Mee eens,’ zei Ben. ‘Heb je al iets van hem gehoord?’

Carter leunde achterover in zijn stoel en tuurde uit het raam. ‘Gisteren.’

Ben zaagde er niet over door en daar was Carter blij om. Het was erg zwaar geweest om Max, zijn beste vriend, zo afwezig te horen, zo moe van de strijd die hij moest leveren. Max zat nu al iets meer dan drie weken in die afkickkliniek, en hij had de eerste veertien dagen met niemand contact mogen zoeken. Hoewel hij probeerde het verborgen te

houden, maakte Carter zich gruwelijk veel zorgen. Hij checkte regelmatig zijn telefoon om vast te stellen of Max niet gevluht was, of geflipt, of nog erger.

Het eerste telefoongesprek had zijn angst niet weggenomen. Max was dieper dan diep gezonken, in zo'n zware depressie geraakt dat Carter er niet aan moest denken wat er was gebeurd als hij Max er niet van overtuigd had dat afkicken de enige manier was om verder te kunnen gaan met zijn leven. In twintig jaar tijd had Carter zijn vriend nog nooit zo hopeloos meegemaakt, en het was ronduit beangstigend.

Bijna direct na zijn opname was Max op zware medicatie gezet, en de enkele telefoongesprekken die Carter met hem had gevoerd, gaven hem de indruk dat het hielp. Een beetje. Hoe dan ook, die jongen had nog een lange weg te gaan, en Carter zou hem daarin bijstaan. Er was nogal wat agressieve overtuigingskracht voor nodig geweest, maar nu Max eenmaal opgenomen was, en de dagen weken waren geworden zonder dat Max een poging had gedaan te ontsnappen, kreeg Carter het er wel een beetje makkelijker mee.

Carter vroeg zich heel even af hoe Max zou reageren op het nieuws dat hij en Kat verloofd waren. Natuurlijk wilde Carter die mafklapper bij de bruiloft hebben, als getuige het liefst, maar zou Max daar gelukkig van worden? Met alle relatiebagage die Max dankzij zijn ex Lizzie meezeulde, wist Carter dat niet zo zeker.

Toen dacht hij terug aan de schitterende blik in Kats ogen nadat hij haar ten huwelijk had gevraagd en zij emotioneel haar bevestigende antwoord had gegeven, en dat was genoeg om weer die heerlijke vlin-
ders in zijn buik te voelen. Het voelde net als een gigantisch dikke knuffel. Met een lachje waar hij en Ben zich over verbaasden, probeerde hij zijn blijdschap te verbergen door over zijn gezicht te wrijven.

Man, hij draaide nog door.

Ben keek een poosje naar Carter terwijl Carter net deed alsof hij bezig was met de e-mails op zijn scherm. Wat er allemaal in stond, mocht god weten. Carter was er bepaald niet bij met zijn hoofd.

'Ga je me nog vertellen wat er met je aan de hand is, of ga je net doen alsof je met belangrijke zaken bezig bent?'

Carter kon de stralende glimlach niet meer van zijn gezicht poetsen. 'Ik heb Kat ten huwelijk gevraagd.' De woorden waren eruit voor hij er erg in had, en de opluchting die hij voelde nu hij er eindelijk iemand over vertelde, zorgde ervoor dat hij zich achterover liet vallen in zijn stoel.

Ben ging rechtop zitten, met grote ogen. 'En ik neem aan, gezien je enorme glimlach, dat ze ja heeft gezegd.'

Met zijn tong tussen zijn tanden stak Carter twee duimen op en hij lachte erbij. Ben schoot overeind uit zijn stoel en stak zijn hand uit. Carter stond op en deed hetzelfde. De twee mannen schudden elkaar de hand, gevolgd door een mannelijke omhelzing en geklop op elkaars rug.

'Dat is fantastisch nieuws, Carter. Gefeliciteerd.'

'Bedankt, man,' antwoordde Carter. Hij stak zijn handen in zijn zakken. 'Ik wilde eigenlijk wachten tot kerst, maar toen ze gisteren thuiskwam van haar werk, moest ik het gewoon vragen.'

Ben knikte glimlachend. 'Je ziet er uitzinnig uit.'

'Zo voel ik me ook.' Carter wreef in zijn nek. 'Opgelucht. Zo blij. Ik kan niet geloven dat ze ja gezegd heeft.'

Ze hoorden allebei de onderliggende bezorgdheid in Carters toon. Hoewel hij en Kat al redelijk lang samen waren en samen een hoop meegemaakt hadden, kon Carter nog steeds moeilijk geloven dat ze voor hem gekozen had. Carters zucht van dankbaarheid maakte dat Ben zijn hand op Carters schouder legde. 'Je verdient haar. Jullie verdienen het beiden om gelukkig te worden.'

'Dank je wel.'

Ben schraapte zijn keel. 'Wat zei Eva ervan?'

Kut. Carter had nog niet over de reactie van Kats moeder nagedacht. Dat werd hoog tijd, want zij en Kats oma, oma Boo, kwamen met de kerst naar het strandhuis. Carter had dus nog achtenveertig uur voor er stront aan de spreekwoordelijke knikker was.

Carters vrolijke bui verdween in rap tempo. 'Nou...'

Ben grinnikte. 'Shit, man, wil je nou zeggen dat ze het nog niet weet? Heb je haar niet om toestemming gevraagd?'

Carter schrok. 'Grapje zeker?'

Had hij toestemming nodig? Was dit een of ander kinderverjaardagspartijtje of zo?

Zijn gezicht sprak vast boekdelen. Ben hief zijn handen op en de beide mannen gingen weer zitten. 'Dat is traditie. Als je een vrouw ten huwelijk wilt vragen, vraag je toestemming aan haar vader, die de fakkel dan zeg maar overdraagt. In Kats geval moet je het aan Eva vragen.'

Carter leunde naar voren, met stomheid geslagen, en drukte een beschuldigende vinger op zijn bureau. 'Ben je nu serieus? Doen mensen dat echt?'

Ben haalde zijn schouders op. 'Ik wel. Ik heb het aan Abby's vader gevraagd. Die vent zat ook nog met een dikke revolver in zijn hand terwijl ik dat deed.' Hij grinnikte, maar Carter grinnikte niet mee.

Verdomme zeg, een revolver was niks bij de reactie die hij zich voorstelde als Eva de driekaraatssteen om de vinger van haar dochter zou zien.

'Hoe kan het nou dat ik dit niet wist?' Carter leunde weer achterover in zijn stoel en kneep in zijn neusbrug. Precies wat hij nodig had: nog een reden voor Eva om een hekel aan hem te hebben.

Toegegeven, ze deed niet meer zo hooghartig en kortaf tegen hem sinds dat verhitte gesprek een jaar geleden tijdens Thanksgiving bij oma Boo thuis, toen ze erachter was gekomen dat Carter degene was die Kat had gered van een zekere dood toen ze negen jaar oud was. Eva had haar kaken stijf op elkaar gehouden toen hij en Kat gingen samenwonen, maar Carter voelde nog steeds elke keer haar afkeuring als ze in dezelfde kamer zaten. Zijn huid tintelde ervan en zijn zelfvertrouwen brokkelde erdoor af. Het was alsof ze wachtte tot hij de boel weer ging verneuken zodat ze gelijk kreeg. Ze verborg het goed, achter haar laag perfect aangebrachte make-up en haar stijve glimlach, maar Carter merkte het toch.

'Maak je niet druk,' zei Ben wegwuivend. 'Het komt wel goed. Ze ziet vast dat Kat er gelukkig mee is en laat het varen.'

Maar ze geloofden het geen van beiden.